

¿Cristians per la independència? ¡Sí!

Dg, 15/07/2012 per Ramon Bassas

[Roba estesa](#)

Trobo molt significatiu que en al [document](#) de constitució d'un grupet que s'anomena "Cristians per la independència" (de Catalunya, s'entén, no esmenten les "persones dependents" enlloc) hi hagi cites episcopals i clericals i no n'hi hagi cap de l'Evangelí. O que es digui ja a la primera ratlla que "Catalunya ha estat afaïçonada pel cristianisme", també ho veig molt significatiu. En el primer cas, és lògic. Buscar raons o cites evangèliques a un objectiu polític concret, almenys com aquest, és impossible i diria que perjudicial. Jesús s'adreça al cor de les persones i evita transformar-se en el que avui anomenaríem 'líder polític'.

En el segon cas, permet un doble equívoc. D'una banda, perquè una cosa és l'experiència cultural dels països que foren 'cristianitzats' i una altra és l'experiència cristiana. Catalunya, en el primer cas, en forma part, sí. En el segon cas, no. Catalunya no ha estat mai cristiana, com diu molt bé Lluís Duch en la seva crítica al document episcopal Arrels Cristianes de Catalunya. És a dir: ni tenim els béns en comú, ni ens estimem com a germans, ni hem respectat els altres pobles quan hem anat de conquesta, ni hem estat exempts de l'explotació humana. De l'altra, si d'on ens hauríem d'independitzar és d'Espanya, cal dir també que la seva configuració 'nacional' prové de la primera consideració de 'cristianisme', substituint el domini àrab, expulsant la religió musulmana i els seus fidels (també els jueus) i esdevenint l'aliat papal en els convulsos segles de la Reforma. I en moltes més coses, fins i tot la gràcia que sembla que el Caudillo li produïa a Déu. de manera que potser, les "arrels cristianes" (i "catòliques", ja que Catalunya anava amb el paquet contrareformista) ens ajunten més que no pas ens separen.

Dit això, he de dir també que trobo perfecte que hi hagi un grup de cristians independentistes, de la mateixa manera que no m'importaria que n'hi hagués de fans de Bob Esponja, o a favor del IV Cinturó, o contra els privilegis de Fèlix Millet (coses que considero més realistes, sigui dit de pas). El meu parer inicial és que, de fet, els cristians que estan per la independència o per les altres nobles causes que he esmentat s'han de barrejar amb el conjunt de ciutadans que també en són. Per eficàcia i perquè ho trobo molt més evangèlic ("feu-vos pagans entre els pagans..." deia sant Pau). Però si un té ganes d'obrir una mirada cristiana al que fa, doncs endavant.

De fet, potser seria fins i tot positiu que es potenciés. Hi ha tants riscos de pecat en aquest procés cap a Ítaca (¿o era Las Vegas?), que trobo que algú que ho vetlli

no deu ser sobrer. Per exemple, davant el risc que hi ha en tot procés independentista en carregar les culpes de tots els mals, no ja a l'exterior, sinó sobretot als pobres conciutadans que no volen ser obligats a ser del nou credo oficial i que algun ja comencen a titllar d'unionistes (com a Irlanda del Nord, un exemple de catolicisme també molt sui generis), de lladres ("Espanya ens roba") o de colonitzadors. O davant el risc de convertir aquesta ideologia no ja en l'oficial, que ja ho és, sinó en obligatòria per ser 'bon català'. Aquí podrien prendre exemple dels cristians comunistes a la transició, que van contribuir a fer que el partit comunista no obligués tothom a sotmetre's al seu programa màxim i apostessin per una Constitució integradora. O davant el risc de considerar que tot el que prové de la cultura "espanyola" és impropri, on el grup de cristians hauria de deixar clar que l'origen o la identificació nacional de cadascú és un tema secundari ("[ja no hi ha jueus, ni grecs...](#)").

Per tot això tinc força exemples evangèlics, no caldrà recórrer a Torras i Bages. I, sens dubte, agrairé tota la vida la seva vetlla. Anar acceptant tots els tòpics independentistes, acríticament, ens amaga el problema de fons, dilueix altres reivindicacions potser encara una mica més importants i ens allunya de la contingència real, dels vímetes que sí que tenim per fer el nostre cistell.